

Джефри Карвър

Нека всички планини се
изправят на пътя ни

Преди да се основе Гилдията, на водачите-ригери непрекъснато им тежеше липсата на свобода. Насочваха ги проникателни стопани – почти винаги негласно, чрез посредници, но от това нещата не се променяха. В онези времена рядко се случваше ригерите да се поддържат един друг и да си търсят правата от безцеремонните собственици. Но изтъпявайки униженията в действителния свят, те придобиваха свобода в Мрежата: там, където сякаш на сън пилотираха корабите, а собствениците не можеха и да мечтаят да проникнат. Понякога ригер-късметлия намираше начин да се изтръгне от затвореното пространство на Мрежата, да намери свобода от другата страна на живота...

Йона „Джон“, "Когато погледнем „Миналото“, о. 7–11 в.

Звездолетът плавно се плъзгаше по руслото на Потока, макар че от мостика, където се намираха Джуел и Могърн, движението въобще не се забелязваше. Само уредите показваха, че корабът се движи. Джуел лично ги провери, преди да навлязат в ригерската Мрежа. Тя чакаше със затанен дъх.

Погледът на Могърн беше навъсен и строг. Със скръстени на гърдите ръце той втрещено я изучаваше, от което в краката ѝ се появи слабост.

– Е, Джуел... – изрече накрая, като я остави на мира. Но още веднъж се взря в таблото с уредите и едва тогава посочи с глава навигаторската кабина. – Влизай в Мрежата! – разпореди Могърн. – Но не се увличай много.

След тези думи той се обърна – дългата му туника се нагърчи на едри вълни – и слезе от мостика; и като черна паст се разтвори невидима врата. Джуел остана сама в тясната кабина.

„Няма ми доверие – с раздражение помисли тя, като гледаше как си отива. – Е, какво пък толкова?“ Обърна се, още веднъж набързо провери дали курсът е правилен – добре че го бяха определили заедно с Могърн, и побърза към навигаторската кабина – малка тясна ниша надясно от мостика. Там се изтегна на кушетката и постепенно се отпусна. Взря се в надвисналата над главата ѝ редица огледални монитори и се опита да изгони от мислите си образа на Могърн, като се съсредоточи върху звездолета и Потока. Притисна до шията си невроконтактите, монтирани до възглавницата, и затвори очи.

В началото бе затъмнението. После – внезапен просвет навън, навън от навигаторската кабина, извън пределите на звездолета, в бездната на Потока, в извивките на пространството. Друго небе надвисваше над Джуел, когато тя отвори очи – огромно, бездънно и с лилав отенък. Носеше се като цвят на глухарче в просторите на това небе над изискан синьозелен пейзаж, изпълнен със спокойна и равномерна светлина. Мрежата наоколо едва просветваше и привързваше жената към невидимия призрачен кораб, който тя трябваше да направлява. Изпъна ръце и те, продължени от Мрежата, се разпериха като огромни криле и затрептяха под упорития натиск на носещия ги вятър. Джуел (заедно с кораба) плавно набираше височина.

Пейзажът долу представляваше любопитно равновесие на свят и отражаващи се в него мисли. Той беше творба на Джуел – създадена от ума картина на течашото платно на Потока, който носеше нея и кораба по разклоняващите се русла край звездите, заобикаляйки безкрайните

светлинни години – мерните единици на обикновеното пространство. Теченията и приливите на Потока съществуваха в обективната действителност, но възможността по тях да се осъществява някакво придвижване се извършваше единствено от въображението, мислите и фантазиите, които създаваха друго измерение на навигаторската Мрежа.

Сега възприятията на Джуел се успокоиха. Тя безшумно се носеше в новото небе и нито за миг не се отвлечаше от собствените си видения. Като цяло усещаше неудовлетворение – нито блаженство, нито тъга; от само себе си се плъзгаше плавно и дори не се стараеше да намери побързи потоци. Времето течеше и тя не се опитваше да излезе от това състояние. Само понякога отделно избухване или размърдане в пейзажа неволно издаваше смътното ѝ безпокойство. По-добре да не разкрива душевното си състояние, но независимо дали искаше или не, пейзажът показваше чувствата ѝ – едни по-ясно, други замъглени; понякога зелено петно се обгръщаше в ореола на сапфирни искри, а част от тях се превръщаха в малки алени фонтани-протоберанси. Неизказана болка постоянно живееше в Джуел и пейзажът винаги я отразяваше.

С тих писък в съзнанието ѝ отекна сигналът за връзка и самотата ѝ бе нарушена от гласа на Могърн:

– Джуел, какво става? Обратната връзка е неясна.

Гледката долу се украси в сивожълт цвят, а по небето се проточи огнена димка. Джуел се опита да отговори спокойно, като съдържи гнева си.

– Всичко е наред – изрече тя. – Всичко е прекрасно.

– Сигурна ли си? – гласът на Могърн бе тих, но с осъдителни нотки.

Джуел си представи как стои прав на мостика и напрегнато се вглежда в лицето ѝ, а после хищно опипва с поглед лежащото на кушетката нейно тяло. През паяжината на Мрежата звуците достигаха някак си отдалече, но физически той можеше да бъде съвсем близо. Тя сподави неприязънта си, като я премести в най-далечните дебри на Мрежата.

– При мен всичко е наред – повтори момичето. Фонът започна да се размива и да губи очертанията си, което създаваше потенциална заплаха. Опита се да го стабилизира с въвеждането на допълнителна енергия.

– Ти ми връзваш и ръцете, и краката, Джуел – предаде ѝ Могърн.

Тя не отговори. За миг събра цялата си енергия и я съсредоточи в бушувания хоризонт. Цветовете се раздвижиха, смесиха се и над далечните северозападни планини избуя кървавочервен залез. Планините...

През тези планини минаваше пътят ѝ към крайната цел, към

Лексис, най-краткият, но и най-опасният, според сведенията, които имаше. Много по-опасен отколкото избраният от Могърн обиколен маршрут. Въпреки това той не ѝ заповяда категорично да не минава през планините. И в края на краищата тя е ригер, тя ще подбира подходящ фон и русло на Потока. Това е нейно право. С увеличаване на вълнението ѝ Мрежата започваше да искри. Такова влияние оказваше мисълта за опасност и желанието да скъси разстоянието. Всъщност не биваше да го прави.

Преобрази се на планинска птица, намери попътното течение и се понесе на североизток. Пулсът ѝ биеше силно, а Мрежата преливаше като водопад от скъпоценни камъни.

Свободните ментални центрове на Джуел проучиха руслото. Нямаше ли в него дракони? Водачите-ригери понякога се хвалеха по космодрумите, че им се е случвало да се сражават с дракони при прелитане над Ерейгските планини. Изглежда в този коридор Потокът имаше някакво особено свойство – наред със специфичния видим фон създаваше всякакви ужаси – и най-често тези дракони. Много ригери предполагаха, че такива същества наистина обитават Потока, а други твърдяха, че са просто призрази. Но каквото и да казваха, от тези места вееше опасност и това създаваше сладостно усещане.

С приближаването на планините в душата на Джуел се възцари спокойно очакване. Да се появи дракон, та да не е все така едно и също.

Отново отекна съгналът за връзка. Цялото удоволствие се изпари. Какво ли му трябва сега?

– Може би е време за връщане обратно? – запита безпътният глас на Могърн.

– Какво? – удиви се Джуел, която се разтресе под внезапният напор на насрещния вятър.

– Ти си там вече шест часа, Джуел.

– Шест часа ли? – учуди се тя и така се измъкна от прекия отговор.

– Какво има всъщност, Джуел?

– Тук сега не е съвсем безопасно.

– Не е безопасно? Как да го разбирам?

Джуел разпери криле над топла и попътна струя вятър.

– Ами, защото тук... – гласът ѝ се разтрепера за миг – могат да се срещнат и дракони.

Пред мисленит ѝ поглед се появиха сърдите присвитите очи на Могърн.

– Дракони ли? Ти какво, минаваш през планините ли?

Джуел яростно размаха криле.

– Намери безопасен проход, Джуел! И веднага се връщай при мен!

Гласът му беше студен като парче лед. Джуел престана да маха. Този глас я накара да се разтрепери.

– Добре, Могърн – каза тя тихо и светът изстина от страх и самота. Не искаше да вижда сега стопанина си, но нямаше къде да се дява. Иначе трябваше да се прости с вечерната доза палисп.

Като се отклони малко вляво, тя полетя успоредно на хребета, който все още се намираше така далеко – достатъчно далеко, че да се измъкне без проблеми от Мрежата. Но кой знае защо продължаваше да се бави. Преместваше поглед по надигащите се зловещи върхове, като смъртно се надяваше страхът и самотата по някакъв начин да си отидат. Постепенно Джуел се пребори с нежеланието си и постави стабилизаторите – своеобразните котви на космическите кораби, и сигнализаторите. С излизането от Мрежата тялото ѝ отново възвръщаше чувствителността си. Когато всичко свърши тя отвори очи и замига сънено. Наоколо беше мрачно и противно. Нищо не радваше погледа – имаше само уреди.

Чувството никак не беше леко, когато изпълзя от кабината и се протегна. Стомахът ѝ гъргореше от глад, ръцете и краката се бяха схванали от умора. Но Могърн ѝ бе наредил веднага да се яви при него. Въздъхна продължително, слезе от мостика и се отправи към каютата му. Корабът не беше голям и помещенията се притискаха плътно едно до друго. Буквално след няколко крачки спря и натисна копчето. Вратата стана прозрачна и тя влезе вътре.

Могърн седеше с лице към вратата и пушеше. Щом видя Джуел, се надигна и с жест ѝ предложи да седне. Тя се отпусна на тясната кушетка. Зад гърба ѝ, заемащ половината стена, бе закачен скъп гоблен. Мъжът пусна стройна струя ароматен дим и с намръщен вид се зае да изучава крайника на дългата си лула.

– Джуел, защо не изпълни моята заповед?

Тя трепна – сега сигурно няма да ѝ даде палисп.

– Не бях и помислила за такова нещо – промълви момичето и това наполовина си бе истина. Та Могърн всъщност не ѝ беше забранявал да минава през планините – само ѝ бе дал да разбере, че не одобрява този път, може би от страх пред драконите.

Той се запъти по-близо до нея и, понеже беше висок на ръст, лампата се появяваше и скриваше зад гърба му в такт с движенията. Джуел го поглеждаше предпазливо.

– Нима не разбра веднага, че искам да минем по обходния път? Или е възникнало нещо, за което предпочиташ да не споменавах? Нещо, което те е накарало да избереш опасността?

Какво имаше в неговия глас? Страх? Не, та той е стопанинът. Джуел прехапа устните си.

– За друг маршрут изглежда не съм доразбрала. А за този... Мисля, че приказките... са си приказки. Дракони! Че откъде да се вземат?

– Какво значи за ригера „откъде“? – рязко я прекъсна Могърн. – Как аз мога да знам, какво става в Потока или в чуждия ум? Допусне ли се пропуск и сме загинали!

Джуел кимна.

– И колкото и да се хвалят пропиците се ригери, не бива да се пренебрегва нито един от техните разкази. Или аз не съм прав?

– Прав сте – каза Джуел и се намръщи.

– Та ето какво: ние, поне така се надявам, не сме се отдалечили много от първоначалния курс. Може ли да се върнем на него? – Могърн отново излъчи облак дим. Вентилацията сработи моментално и димът изчезна още, преди да достигне лицето на Джуел. Тя щеше да каже „да“, но нещо и попречи. Само поклати глава.

– Как да го разбирам – че освен планините, друг път няма?! – не каза, а изръмжа Могърн.

Джуел отново поклати глава. А Могърн, продължаваше да я гледа и усилено димеше с лулата си. Измина дълго време, преди да се обърне с гръб към нея. Когато пак се извърна, държеше в ръцете си малък гланциран цилиндър, завършващ в единия край с полукълбо.

– Добре, Джуел. Време е за палиспа. – Очите му си оставаха пронизителни и зли, но въпреки това от думите му сърцето на момичето заби по-силно, обзето от сладостно предусещане. Тревогата и самотата за известно време се скриха и отстъпиха място на възделеното очакване.

Тя се подчини на жеста на Могърн и с готовност се наведе напред, като махна косите от врата си. Могърн се приближи до нея и внимателно притисна палиспа до оголеното място, кълбото се намести в трапчинката на тила. Първоначално усети хлад, но постепенно започна да приижда топлина. Проникна в нея и омота всичко безобразно, което я изпълваше: чувството на страх, на собствено нищожество, гняв... Обновената кръв потече като изцелителка, смекчи скованото от непрекъснати тревоги сърце, успокои емоциите и напълни душата с благодарата на свежи искрици радост...

Топлата вълна започна да спада преждевременно. На Джуел ѝ се

завъртя свят. Обърка се и изпита познатия пристъп на възвръщащ се смътен страх. Палиспът бе престанал да действа. Тя седна и замига с широко отворените си очи, като се опитваше да спре бликналите сълзи. Могърн отново заговори, но момичето с усилие различаваше думите.

– Достатъчно за днес, Джуел. Трябва да знаеш, какво значи да си послушна. Важно е дори за ригерите.

Джуел трепереше. Мъчеше я болка и тъга. Най-накрая се овладя по някакъв начин.

– А сега, Джуел – продължи Могърн, – помогни ми с агментора и се чувствай свободна.

Искаше ѝ се да вие и плаче, но трябваше да се подчини. Могърн седна до нея, а тя поднесе до главата му синаптичния агментор и натисна необходимите бутони. Когато мъжът се превърна в безмълвна статуя, чиито ръце събраха въздуха наоколо и го притискаха до тялото с нелепа усмивка на лицето, Джуел излезе от каютата и се прибра.

Господи! как жадуваше за палисп, за вълшебното му действие, което изтегля от душата горчивината на самотата и я прави кротка и топла. За него би се решила и на убийство. Но само Могърн знаеше да си служи с палиспа, така че той всъщност се оказваше по-скъп и от живота ѝ. Известно време обикаляше из каютата си, голяма колкото кутийка, после се хвърли на леглото и се заизвива яростно, без да намери в себе си сили да забрави и да престане да мисли.

Нямаше сили да не си спомня...

Да си спомня... Диеп и онази нощ при апарата за сливане... Диеп бе така нежен и в същото време така настойчив. Беше ѝ разказал за тайната връзка, която приличала по нещо на интимната, при желание ригерите можели да я поддържат помежду си чрез апарата за сливане на умовете. Тогава тя, толкова млада – а и сега годините ѝ бяха малко – се бе съблазнила от неговата мнима искреност и сериозност. Още си спомняше кадифеночерните му очи под сребристите вежди и казаните думи: „Ние ще се гледаме един друг и душите ни ще се слоят...“

* * *

Бяха летели в автомобил далече от градския шум и суета към малка селска къщичка, където се бе намирал апаратът за сливане. Великолепният ален залез ги бе съпровождал по пътя. Но Джуел не беше могла да се отърве от нервното си напрежение – дори когато бяха спрели и тръгнали към къщичката пеша. Това се беше оказала истинска къща, а не от типа сграда-мултикомплекс. Диеп ѝ се бе усмихнал ободряващо и

докоснал ръката ѝ. Този жест изведнъж беше прекратил всякакви съмнения и подозрителност. Вътре бяха влезли заедно. Джуел неспокойно, но с любопитство беше започнала да се разхожда из просторния хол и непрекъснато да се докосва до стените и перилата. В задната част на къщата, в малка стая бе разположен апаратът за мозъчно сливане – усъвършенствуван тип синаптичен агментор, с вид на пращен сребърен полукръг. Щом спътникът ѝ бе включил машината, по стените беше започнало да се разхожда сребристо сияние.

– Трябва да изчакаме две минути, преди полето да се съсредоточи и стабилизира – бе казал Диеп. – Седни и се отпусни.

Той бе кимнал към вдвоените кресла, намиращи се точно до мястото, откъдето излизаше сиянието.

– И какво ще стане? Как ще разбере? – беше се развълнувала Джуел, а на ум си бе казала: „Той ми е братовчед. Защо да се страхувам? Та той ли не знае, какво трябва да се прави?“

Диеп само се бе усмихнал на наивността ѝ, беше се навел и докоснал нежно ръката ѝ. В очите му се бе разгоряло лукаво пламъче – изглежда се бе забавлявал от неопитността ѝ (а може би беше изпитвал още нещо към нея, за което не бе поискал да говори).

– Скоро сама ще разбереш всичко – бе казал той. – Става незабелязано и без никаква опасност.

Той бе седнал на едното от местата – отпуснат и така подканващо усмихнат, че Джуел беше разбрала: опасенията ѝ в края на краищата са просто глупости.

Бяха разговаряли непринудено за това онова – за ригерите, за семействата им – и тя почти напълно бе забравила за сребристото поле, с нарастваща енергия. Диеп я бе гледал в очите, описвайки последния си полет – един скок, тристепенен, бърз и решителен; приличаш на хвърлен към водата камък, който се отплесва от повърхността ѝ няколко пъти. Заедно с още един ригер-жена съпровождал голям товарен кораб. Беше ѝ намекнал, че през цялото време на съвместната работа помежду им е имало онази тайна връзка.

– Това беше най-хубавото на този полет – беше изрекъл той, без да откъсва очи от Джуел и на нея бе ѝ станало някак неловко. – Но тя още на следващия ден замина отново – бе допълнил Диеп. – Скучно ми е без нея. Онова усещане не бих заменил с никое друго.

Внезапно сърцето на Джуел бе ударило силно. Беше я обхванала ревност, но се бе съдържала, да не я покаже. В същия миг беше усетила да я обвива топла вълна – особен вид стаена светлина, която сякаш ѝ бе

казала, че и най-съкровенните чувства няма защо да се крият. Мислите бяха придобили необикновена лекота, каквато възниква единствено при пълната откровеност. Бе погледнала Диеп и разбрала, че долавя не само думите, но и образите, възникващи направо в съзнанието му, както и разрастващото се обединение с него. Пред мисления поглед на Джуел се бяха появили жената от онзи рейс, фантазмагоричните картини на пространството и лукавият му интерес към нея.

В сърцето на Джуел се бяха разбушували чувства, които тя не бе намерила сили да овладее и така не бе успяла да осъзнае какво всъщност беше станало с нея, как така мислите и образите бяха нахлули като фонтан и преливайки във всички отгънци, бяха потекли в пространството... Неясният образ на доведения ѝ брат потиснато гледа строгия баща и дори няма възможност да се обади... А тя самата стои пред затворената врата на родния дом, страда и се нуждае... Редки полети със случайни кораби и самота, такава, че за приятели въобще не може да се мисли... Образите бяха излезли наяве и заедно с тях – терзаещата сърцето мъка. Преди да се спре на някоя, тя бе успяла да ги изтласка напълно – съкровенните мисли за себе си, които бе пазила като зеницата на околото от чужди погледи.

В зашеметяващият хаос на сливането чувството за пълна откритост изведнъж бе започнало да се прекъсва – изглежда на Диеп не му бяха стигнали силите да понесе такъв настойчив вик за помощ. И той я бе предал. Той, който ѝ беше обещал пълно разбиране, без да каже нито дума, просто бе станал и излязъл извън полето. Апаратът и ореолът от светлина си бяха останали същите, но за безпомощната Джуел, терзана от мъка и омраза към себе си, това бе подействало като задушавач щит. Мъжът вече я беше погледнал с други очи. Не бе изчакал да свършат страданията ѝ, а беше станал и напуснал стаята, докато тя бе останала сама с бездушното поле.

В тъжната комедия се беше превърнала едновременно в артист и зрител. Болката, близнала я като език на пламък, бе започнала да се затягаше като примка и да я задушаваше постепенно, а на помощ никой не бе дошъл – никой, нито Диеп, нито баща ѝ; бяха забравиха даденото обещание и затворили вратата – какъвто единият, такъв и другият. Беше поискала да ги убие. Беше пожелала да се самоубие и отърве от изяждащата я ненавист, освен ако успееше да се справи с нея и да я натика дълбоко в себе си. Така и бе постъпила – омотала се бе в безпътищата като в пашкул и го беше направила толкова плътен, че да не се размотае. И за да не загуби разсъдъка си, бе побързала да включи агментора на сливането.

И да се върне в града – там, където борсата на труда бе пълна с безработни ригери, опитващи се да намерят някаква работа. След два-три дни беше попаднала на Могърн, който ѝ предложи работа – и палисп.

* * *

Ставаше нещо ужасно: мрачните мисли следваха една след друга. Въобще не можеше да заспи. Но по-добре безсъница, отколкото кошмари по време на сън. Джуел не преставаше да мисли за палиспа, само той би снел нервността и бликащия страх. Палиспът бе фин електростимулатор, строго забранен за прилагане освен с разрешението на психиатрите. Мигновено се превръщаше в необходимост. Същото бе и със снапичния агментор на Могърн. Но за нея палиспът бе единственият отдушник, впрочем и Мрежата.

Сега искаше да се намира в Мрежата. Там успяваше да даде израз на чувствата си, да ги оформи и превъплъти в образи. Но да борави с мрачни мисли бе направо опасно. Впрочем и да ги крие в дълбините на съзнанието си бе рисковано, все едно да очаква избухването на взрив. Наистина Могърн лежеше в блажена безпаметност, но когато узнаеше, че тя без разрешение е влязла в Мрежата, щеше да я накаже строго. Все пак ако не направеше нещо, просто щеше да полудее.

Тя напусна каютата си и отиде на мостика, откъдето се вмъкна в навигаторската кабина. Невроконтактите докоснаха нежно главата и шията ѝ.

Цялата ѝ същност се устреми в Мрежата, в Потока. Корабът, подобно на предшественика си, дирижабъла, плаваше по нощното небе. Подухването на вятъра успокои Джуел и тя започна да мени височината, търсейки насрещно течение, което да я понесе към планините. Накрая намери подходящото и се залюля от полъха. Взря се в плавно приближаващия се хребет. Голямата жълтеникава луна бавно се запуска към черните зъбери на скалисти върхове, които закриваха целия хоризонт. Напомняха ѝ за отворени хищни челюсти. Срещу нея се приближаваше тъпоглава грамада облаци. В призрачната светлина изглеждаха като привидения... Гледката ѝ хареса: тъмнината, тишината на безгласото пространство, движещите се като ледници облаци, приличащи на клеши, които сякаш имаха намерение да разкъсат уязвимия въздушен балон...

Неочаквано Мрежата се пропука. Джуел размаха ръце из въздуха. Няколко мига отчаяно се бори, после започна да пада презглава надолу, но успя да се овладее и да създаде нов образ. Призрачната Мрежа засия и придоби вид на сребрист скутер, който се плъзгаше плавно, а самата

тя стоеше на кърмата с широко разтворени крака. „Внимателно!“ – запояда си мислено, след като възстанови равновесието. Към образите трябваше да се подхожда предпазливо – мрачните мисли можеха да се превърнат в реалност и да направят кораба на купчина трески, които после вечно щяха да плават по извивките на това странно дете на галактиките, наречено Поток.

Джуел обърна лицето си към освежаващия вятър. Менталният импулс като мощен разряд полетя напред и разчисти пътя си от облаци. Времето напредваше и хребетът постепенно се приближаваше.

Като разпръснато ято чайки в недрата на буреносен облак – на размитата лунна светлина се откритоа бледи призраци – насреща ѝ се спуснаха... дракони. Изуми се, разтрепера се и не намери в себе си сили да повярва на очите си. Дракони! Острокрилите силуети на чудовищата, все още далеч, оряха въздуха на фона на безлесниавите облаци. Пламваха и угасваха алени снопове искри. Не можеше да повярва – та нали дракони нямаше. Те, както и всички други чудовища бяха рожби на атавистичните страхове, древните легенди, езическите вярвания и магьосническите прокоби. И колко наблизко бяха! Тези видения възникнаха не по нейна вина – поне така и се струваше. Не бяха ли халюцинации, а не същества, които наистина живеят в Потока? Предпазливо и спокойно Джуел започна да контролира всяко свое движение.

Драконите, излезли наяве от светлината на огромната луна, се приближаваха и размерите им се увеличаваха. Те се издигаха и кръжаха засега на значително разстояние. Но ето че три от тях се отделиха от ято и започнаха да се приближават. О-хо, бяха я забелязали. Подминаха я и очите им пробляснаха към нея. Един бе така близо, че можеше да се различат люспите по тялото му – сякаш полирано олово изстрелваше променящи се отражения, на пръв поглед сиви, като че ли под кожата му имаше резервно осветление. От грубата глава на чудовището стърчеше грозен нос, на който хищно се разтваряха двете ноздри; крилето му бяха широки и назъбени, а не тесни, както тя си ги бе представяла. Очите му ярко светеха – не просто очи, а истински фарове. Сетне още едно чудовище пресече пътя ѝ. За миг Джуел загуби ориентировката. Когато взорът ѝ се проясни, тройката дракони се оказа на предишното разстояние. Изглежда те и нейният кораб летяха в една и съща посока.

Джуел полетя по предишни си маршрут. Какво трябваше да прави при нападение на дракон? Опитните ригери бяха разказвали за подобни двубой, но кой с кого? Ако се съдеше по вида им, драконите можеха да надвият всекиго. А тя си нямаше и представа от битки, и не смяташе да

придобива опит. Трябваше да избере друг маршрут.

– Ти какво, страхуваш ли се? – чу изведнъж.

Обърна се уплашено, мислейки, че това е гласът на Могърн, който се е събудил и сега я плаши и ѝ се надсмива. Но явно беше някой друг.

– Значи, се страхуваш, а? – прецени гласът. – Поискам ли да те убия, май ще бъде от милост?

Джуел се досети и направо се вцепени – говореше драконът. Взря се до болка в мрака и се опита да го разгледа. Летеше успоредно на нея. Виждаше се добре как очите-фарове браздят тъмнината. Ето че той я приближи.

– Какво искаш? – горещо и изплашено въздъхна тя.

Драконът прелетя близо до нея и очищата му примигнаха. Двата други се бяха присъединили към ятото, докато този продължаваше да се върти наоколо. Едва не я преобърна въздушна вълна. Трябваше ѝ известно време да възстанови правилното положение на кораба.

– Какво правиш? – извика тя. – Какво искаш?

– Какво ли? Виждам, че гориш от желание да загинеш в двубой – гръмко прецени драконът и пусна от устата си огромен сноп искри.

– За какво бърбориш? – разгневи се Джуел. – И въобще кой си ти? Какво искаш и как смееш да ми говориш по този начин?

След тези думи тя се изви докдето можеше и обтегна до краен предел Мрежата.

– Дребосък! – ревна чудовището. – Не всичко наведнъж... Искаш да знаеш кой съм...

– Ти още на първия ми въпрос не си отговорил!

– И няма да отговоря. А ти не биваше да задаваш толкова въпроси, на които не бива да се отговаря. Мислиш, че ми е лесно ли? Мислиш, че си единственият ригер, който иска да се бие?

– Какво? Нима е истина това? Вие драконите действително ли съществувате?

Драконът като че ли въздъхна.

– И не помислям да те осветлявам. На бой, ригере!

С неочаквана ловкост за огромното си тяло, драконът направи завои и се нахвърли върху нея. Тялото му заблестя под лунната светлина. И ставаше все по-голямо и по-голямо...

Джуел пронизително извика. Корабът бе блъснат свирепо. Драконът изгърмя край нея и я поля с пламъци.

– Какво правиш? – изписка Джуел.

Откритите места на кожата ѝ се покриха с мехури, а по крилата на

кораба се появиха пламъци. Тя изобретателно създаде образ на корпус от огнеупорен материал. Изгарянията си излекува с допир до ситен скреж. Енергийната дупка в Мрежата мигновено се запълни.

Драконът бавно сви криле и отново се стрелна към нея. Очите му загоряха любопитно.

– Нещо бавничко шаваш – отбеляза той, когато прелетя край нея.

Джуел го изгледа стреснато. Драконът се обърна и отново атакува. Тя се сви на топка. Страхната муцуна приближаваше с огромна скорост.

– Престани! – изписка тя.

Драконът изненадано спря след изящно извъртане на опашката си. Останалите от ятото летяха надалеч и от лунната светлината изглеждаха като шепичка шавачи запетайки и точици.

– Добре де – ревна драконът. – Шом не искаш да се биеш, защо въобще си дошла насам?

От изненада, вълнение и страх главата на Джуел се завъртя.

– Не предполагам, че искаш да ме убиеш!

– А какво друго си очаквала?

– Откъде да знам.

Драконът с досада въздъхна и премина близо до нея. В гласът му се усещаше насмешка, но иначе говореше примирително.

– Е, добре де. Значи искаш да си поприказваме, а? Виждам, че не си на себе си и си объркана. Мога ли да те виня? И аз самият се чувствавам така понякога. Доколкото схващам, ти искаш да летиш и от нямане какво да правиш, търсиш събеседник? Повече няма да те нападам, обещавам ти.

– Наистина ли? – Джуел го изгледа накриво със съмнение.

– Казах ти вече – повдигна глава драконът и й намигна.

Тя кимна в знак на отговор, но не изпита особено доверие. Реши да смени образите. Превърна се на летяща кобила, запляска с криле и започна да надмогва насрещния вятър.

– Колко мило от твоя страна – одобри драконът и се премести малко по-близо.

Тя не отговори. Нощта сменяше дрехите си. Облаците постепенно се стопяваха. Луната, леко избледняла, сега осветяваше мъглата, която се кълбеше над голите черни скали.

– Знаеш ли накъде отиваме? – поинтересува се Джуел.

– И още как! – прогърмя в отговор драконът.

После рязко се метна и я хвана с острите си нокти. Тя рязко

изписка и пое дълбоко въздух. Чудовището се наведе и раззина челюсти – явно се канеше да я разкъса на части. Джуел се заизвива бясно, задърпа се и се изхитри да се освободи толкова, че да изрита дракона със задните си крака. Копитата улучиха чудовището право в корема. Той изсъска и изгърва жертвата си. Като се завъртя около оста си и зае правилно положение, тя размаха криле и напразно се опита да набере необходимата ѝ височина. Искаше да достигне облаците. Но насреща ѝ се мярнаха ужасните зъби. Без да съобразява какво прави, тя се преобрази на ястреб, плясна с криле и полетя като стрела нагоре. Правейки резки завои наляво и надясно, Джуел уплашено се заоглежда назад – къде ли се намираще драконът?

– Юначага! – долетя похвала откъм гърба ѝ.

Огледа се – беше до нея! Панически смени посоката, праметна се през чудовището и се оказа зад гърба му. После се разяри и започна да го удря по опашката.

– Лъжец! – викаше тя. – Обеща, а излъга! Това ли е честта на драконите?

– Естествено.

– Какво! Вие сте и лъжци?

Просто бе невъзможно да си представи бързината на дракона. Само преди миг беше отпред, а вече се носеше над нея. Чудовището я обгърна с крилото си като в мрежа и полетя право надолу. Докато падаха, Джуел трепереше и се мятеше като изплашена птица. С неочаквана точност драконът се приземи на върха на черна скала. Пъкна главата си под крилото – от ноздрите му излизаше жар, а очищата му се оказаха зелени. Помириса плячката си. Наежила се, Джуел твърдо издържа погледа му.

– Излъга, а сега се каниш да ме убиеш! – викна задавено.

Драконът изглежда се смути.

– Разбира се, че те излъгах. Нима не са те предупредили, преди да те изпратят на двубой?

– Никой не ме е изпращал! – визкликна през сълзи тя. – Просто минавах оттука и това е всичко.

Непоносимата горещина накара дъхът ѝ да секне.

– Дай ми поне малко въздух!

Драконът изсъска, но поотвори крилото си.

– Струва ми се, че за тебе е най-добре да приемеш истинския си образ – подчертано изрече чудовището.

Нощта изпускате мъгли. Хладният въздух я ободри леко.

– Защо пък не – отвърна тя, след като размисли. Съсредоточи се и

отново се превърна в Джуел, стройното момиче, обвито в нишките на невронната Мрежа. А около Мрежата, приличащ на сияен ореол, блестеше прозрачният космически кораб.

– Гледката впечатлява – милостиво изрече драконът. – Впрочем, исках тебе да разгледам, а не кораба.

Джуел разтопи образа на кораба. Самотна, изплашена и разтреперана се изправи пред дракона.

– Наричам се Джуел – каза тя.

Драконът отметна глава назад и яростно изрева. Ехото се изгуби по околните планини.

– Не съм те питал за името ти – реवेशе той. – Защо ми го каза?! – огромен пламък се стрелна от страшната паст и се стопи в нощната мъгла. Лапите отчаяно задраскаха скалите.

– Какво ти става? – извика Джуел и закри с длани ушите си.

Най-сетне драконът затихна, нещо повече – наведе тъжно глава и я заклати насам-натам.

– Сега и аз ще трябва да ти кажа името си и за нищо на света не бих могъл да те излъжа и да те напада.

Джуел се намръщи.

– Не го взимай толкова навътре. Не ми трябва името ти.

Драконът съвсем се натъжи.

– Наричам се Острокрил Въргоопашат Ветродухач Страшилището на Висотите.

– Така и не ми трябва!

– Наричай ме просто Острокрил. Господар съм на четирите най-бързи...

– Самохвалко, това си ти – студено каза Джуел.

Той замълча засрамено. И тронаво се раздвижи – терасата беше тясна за двамата.

– Искам просто да продължа полета си – каза Джуел. – Както усещам, на твоята помощ не бива да се надявам.

– Ама ти наистина не си дошла тук за двубой? – засегнато попита драконът.

Тя се замисли – нима наистина го бе обидила с нещо? Острокрил започна да я оглежда внимателно.

– Ти си разстроена и разтревожена – забеляза той. – И това няма никакво отношение към мене. Ще ми разкажеш ли за бедите си?

– Не!

– Разкрих ти моето име. Можеш спокойно да ме се довериш.

– На тебе ли? И това го казваш, след като отначало ме излъга, а после едва не ме уби?

– Та това си беше двубой. Ти тогава не знаеше името ми. Подразбираше се.

– Но не и от мен във всеки случай.

Последва неловко мълчание. Острокрил се разкашля и заиспуска кълба дим. Облаците започнаха да се разкъсват и тук-таме звездите се показаха над планинските върхове. Джуел с тъга ги гледаше.

– Какво става там? – намеси се още един глас.

– Летя, Могърн – отвърна Джуел.

– Веднага излизай от Мрежата – заповяда гласът отвъд границата.

– Не мога да го направя. Наоколо има дракони – тя за миг погледна Острокрил. – „Умолявам те – помисли Джуел, – само не се намесвай.“

– Разочарован съм от теб. Измъквай се както можеш и веднага ела при мен. Има още неща да ти кажа.

Могърн рязко прекъсна връзката.

Острокрил размърда живите си очи и наду широките си ноздри.

– Ясно – обади се той. – Ти отговаряш пред някого на борда. Но не искаш да го правиш. Познах ли? – погледът му направо пронизваше момичето. – Малка моя, Джуел, нека полетим заедно нанякъде. Струва ми се, че още мога да ти потрябвам.

Джуел се изплаши от предложението му и с тревога го изгледа.

– Какво? За нищо на света!

– Сега съм твой слуга, Джуел. Нали си разменихме имената. И ти наистина трябва да тръгнеш с мен. Наш дълг е да си помагаме един друг, доколкото е по силите ни – гласът на дракона звучеше невероятно искрено.

– И защо трябва да ти вярвам? – тропна сърдито с крак Джуел.

– Аз съм единственият, когото имаш в момента – каза убедително драконът.

Джуел усети как гневът ѝ независимо от всичко започва да изчезва. Дълбоко в душата си нямаше нищо против да тръгне с този дракон, въпреки че посегна на живота ѝ. Погледна накриво чудовището – с тези немигачи очища, огромна глава и броня вместо кожа едва ли би се страхувал от нещо и следователно нямаше защо да я лъже.

– Предполагам – отбеляза тя предпазливо, – че ти ще обещаеш да не ме нападаш, нали? И аз ще ти повярвам.

– Никой не е застрахован от нападение – отвърна Острокрил.

Тя се обърка. Отговорът бе честен. Но имаше ли въобще някакъв

избор?

– Не бих казала, че ти вярвам особено – отвърна тя, – но все пак, какво си замислил?

– Качи се на гърба ми – след тези думи драконът тронаво се наведе.

Джуел постоя известно време нерешително, после се покатери на гърба и седна точно пред крилете, като прегърна шията му с ръце.

– Дръж се здраво! – предупреди я драконът, разпери криле и полетя в нощното небе.

Джуел седеше като вцепенена, а в главата ѝ се замяха противоречиви чувства – и страх, и облекчение. Вятърът пееше звънливата си песен в ушите ѝ, а от движението на мускулите които приличаха на канари, в душата на момичето навлизаше блажено спокойствие. Дланите ѝ неволно поглаждаха гладките плочки на костената броня.

– По би ми харесало, ако ме почесваш зад ушите – подметна драконът, без да прекъсва полета си.

– Не говори глупости – пламна Джуел и дръпна ръцете си.

Летяха много ниско. Насреща им се носеха планините с острите си скали и мрачни клисури. Драконът направи плавен завои и започна да слиза надолу. Джуел затаи дъх. Пред очите ѝ се разкри нощна долина.

– Къде отиваме? – извика тя.

Вместо отговор драконът изплю дълъг пламък.

Когато навлязоха в завесата на мъглата, те намалиха скоростта. Джуел усети как времето по интересен начин започна да се изкривява и размива. Независимо от гъстотата на заобикалящата ги мъгла светеха звезди и сякаш в каменните стени пълзяха и се разтваряха коридори. Най-сетне завесата просия, разсея се и те влетяха във въздушна долина, където нощта бе ясна и чудесна.

Острокрил носеше над златисти следи от разпилян прах, който сияеше във въздуха. Под тях се виждаха дървета, по клоните на които пробягваха огънчета. Над главите им безплътни като паяжинки нишки сплитаха безкрайна арка, под която драконът едва забележимо размахваше криле.

– Харесва ли ти така? – запита Острокрил гордо.

Джуел, изумена и възхитена, завъртя глава настрана. Вдясно тих звезден водопад изтичаше от разкошен вир. В него пляскаха няколко създания с необикновен вид.

– Наистина е красиво – съгласи се тя. – Но какво ще правим тук?

Острокрил изви шия и се обърна към ездачката си

– Малка моя – започна той. – Как бих искал да ти запомня добре

името. Всъщност, как се казваш?

– Джуел – съобщи неохотно тя и видя в очите му да се разгарят пламъчета. Нима й се надсмива? Тя се напуши и започна да усеща – какво? – как я обхваща гняв ли? Възможно. Макар че беше странен гняв, пълен с топлина.

– Малка моя... – отново започна драконът.

– Престани с това „малка моя“! – този път тя възкликна напълно сериозно.

– Че какво пък толкова! – учуди се драконът. – Нима не ти е ясно? Наричам те така единствено от симпатия, малка ми Джуел.

– Каква ти симпатия?

– Така казваш сега, Джуел. Но ние потеглихме на път, за да можеш да си измениш мнението.

Джуел вдигна глава и изгледа дръзко дракона право в очите.

– Виж ти! – възкликна тя.

Погледите им се срещнаха и момичето сякаш пропадна в бездната на тези налети със светлина очи – там, далеко долу, в извивките на чуждото съзнание, в ума, който я наблюдаваше направо, както в онзи апарат за сливане.

Но този път вирът на това съзнание се оказаха неимоверно дълбок. Подобно нещо не беше изпитвала. И още усещаше как някакво добро я наблюдава с топъл интерес, без насмешка или затаена враждебност. Като улови в призмата на чуждото съзнание отражението на собствените си отблясъци, Джуел изведнъж разбра колко дълбоко прониква в нея неканеният ѝ спътник, навътре до най-съкровенното. Тя трепна и от това неволно движение по извивките на чуждото съзнание се върна ехото на живо съчувствие. Смути се, побърза да прекрати връзката с очите на дракона и застана неподвижна, мигайки от недоумение.

Драконът наистина я смяташе за приятел и съюзник. В това сега бе напълно убедена. Но нали такова нещо не можеше да бъде вярно!

Какво трябваше да прави? Джуел замижа и се замисли. Така премина по навигаторската Мрежа и усети кораба и животворната сила на Потока, благодарение на който се задържаше в реалността. Трябваше ли да се реши и да се откъсне? Сетне щеше да се изправи пред Могърн и да се извинява за провинението, мълчаливо изтърпявайки всичко, което щеше да ѝ каже, единствено за да получи така желаната доза палисп? И да се върнеше с изменена външност? Не... Могърн беше извън себе си. Сега в никакъв случай нямаше да ѝ даде палисп.

Но можеше и да остане. Нали Острокрил каза, че няма да я

изостави, че ще ѝ помогне...

– Е, какво пък толкова? – отвори тя очи. Драконът я чакаше съдржано и изпускаше ритмично кълба дим. – Не смятай, че намеквам нещо, но не е ли време да потегляме?

Драконът обърна муцуната си към нея.

– Какво ще кажеш, малката? – Джуел му метна сърдит поглед, но не успя да отвори уста, когато Острокрил добави: – Гледай!

Пред тях изгледът измени вида си, стана по-строг и в същото време някак си тайнствен. Величествените стъпаловидни скали едва се показваха при бледата светлина и дупките на проядените в тях пещери ѝ напомняха празни очни дъна на черепи. Обхвана я странно чувство. От пещерите се излъчваше чародейството на драконовото племе. Като осъзна това чувство тя се прилепи плътно до Острокрил. А той забави полета си и прелетя над лабиринта от причудливо преплетени проходи. Джуел отново възприе любопитното изместване на времето, сякаш с всеки завои прескачаше години – ту напред, ту назад – и миговете по странен начин се разтягаха. Скоро загуби напълно ориентацията си.

През това време драконът заслиза пред входа на малка пещера.

– Е, какво ще... – каза той.

– Как „както“? – Джуел се надигна и погледна в пещерата.

Там беше тъмно, един-единствен лунен лъч проникваше скъпернически през някаква цепнатина в тавана. Задната ѝ стена бе покрита с огромна паяжина, която призрачно проблясваше в неясната светлина. От време на време тя се размърдваше като жива. От напречните нишки излитаха искри, по вертикалните течеше студен пламък. Джуел замря объркана и се заоглежда на всички страни.

Изведнъж паяжината засия с необикновена сила и заизстрелва бързолетящи сребристи пламъци, после също така неочаквано изчезна. Джуел се оказа пред прозрачна като стъкло стена. Там се виждаше Могърн!

Да, това наистина беше Могърн, но не се намираше на кораба, а на космодрума. Постепенно се изясняваше задният фон: диспечерската стая на ригерите на същия този космодрум. Пред нея беше Могърн-бизнесменът, Могърн-хищникът, Могърн-крадецът, Могърн-търговецът, контрабандистът и прекупвачът на крадени стоки. Той говореше с някого – изглежда с началника на диспечерската служба. Джуел прегърна силно шията на Острокрил и се наведе колкото може по-напред с желанието да чуе, какво си приказват, но не долови нито дума. И двамата събеседници се усмихваха злобно на казаното от собственика ѝ. По едно

време началникът се обърна и посочи назад с пръст. Там стоеше една жена-ригер. Джуел трепна, когато позна себе си.

Изглеждаше безропотна, жалка и изплашена. Могърн, хилейки се, приближи шефа на службата и незабелязано извади от задния си джоб нещо – и то така, че началникът да може да го различи. Това беше цилиндърчето палисп. Чиновникът кимна с разбиране и намигна. Преди да се разделят, те си стиснаха ръцете и в мига на докосването някакъв предмет блесна и премина от едната в другата длан. После Могърн дойде във вестибюла при нея – Джуел, ригерът – с вид от нещастен по нещастен. Тя, Джуел, която наблюдаваше отстрани ставащото, усети как вътрешно изстива, когато със забавено движение другата Джуел обърна към нея лицето си и я загледа с топлина и дружеска симпатия.

И същевременно погледът ѝ се ожесточи, когато виждаше студено-то, чуждо и презрително лице на Могърн, обричаш я на робство чрез палиспа. Обхвана я ненавист, бурна ненавист дори при една-единствена мисъл за този човек. Душата ѝ се напълни с обида и гняв.

Драконът изчака да разбере кое чувство ще надделее в нея.

– Искаш ли да го изпепеля, Джуел? – чу тя накрая гласа му.

– Да! – викна девойката, обзета от внезапен порив, и от очите ѝ бликнаха сълзи. – Да! Изпепели го!

Острокрил вдигна глава и избълва огън. Огненият факел и разбеснелият се пламък изпълниха пещерата. Призрачната Джуел се стопи, а призрачният Могърн рязко се извърна и очите му се разтвориха изплашено. Ако се съдеше по устните, той успя да изреве, преди бушуващата горещина да го погълне. Джуел се смрази от ужас при вида на загиващия по нейна заповед жив човек. Но ето че всичко се успокои, в тясната пещера димът изчезна и заедно с него обликът на омразния ѝ човек. Тогава тя почувствува невероятно облекчение. Лека и светла радост се надигна в душата ѝ, а чувствата сякаш се очистиха от покрилата ги ръжда. И почти веднага след това я налегна умора.

Така и не разбра как драконът я отнесе със себе си от пещерата. Мислите ѝ се объркаха и станаха неясни. Времето сякаш я обгичаше някак си отстрани. Но постепенно възстанови силите си и способността си да съобразява. А Острокрил вече летеше през тайнствената долина между върховете на планината.

– Изглежда ти направи това, да се махне умората, нали? – запита тя кратко и нежно поглади твърдите костени плочки на гърба.

– Какво? – лениво се направи, че не я е чул добре и започна да се снижава рязко надолу към обраслата с дървета долина.

В променливия сумрак местността изглеждаше като малка горичка. С увеличаването на мрака заизлизах светулки. Техният бурен танц браздеше тъмнината като струпване на безброй атоми. Към общото множество непрекъснато се присъединяваха все нови и нови облаци от животинки. Скоро цялото пространство се оказа обхванато от светец на точки облак.

– Колко са много! – зачуди се Джуел, но изведнъж беснеещите искри се умириха и от мястото, където бяха най-много, излезе някакъв човек. Позна го: беше Диеп!

Тя затаи дъх. Диеп изглеждаше както винаги – симпатичен, стегнат, но (и това невероятно удиви Джуел) сега беше не на шега развълнуван и уплашен – не му помагаше дори показното перчене. Безгрижните слънчеви зайчета на апарата за сливане го бяха покрили (а заедно с тях и незримо присъстващата Джуел) и в същия миг, когато агментаторът се задейства, неудобството на Диеп стана съвсем очевидно. Спомените на Джуел кръжаха около него като дребни протоберанси: ето баща ѝ, как пуска вътре децата и жените си, някои от тях не по-възрастни от Джуел, затваря вратата на дома им; ето брат ѝ (преди животът му да бъде прекъснат от изкочил зад ъгъла турбоавтомобил) се мръщи от неизказана мъка и се усеща как тя го разкъсва на части...

Всичко това Джуел улавяше във вихъра на откъслечни спомени и мечти – непоносимо самотните ригеровски мечти, на които тя бе дала воля при сливането си.

– Нима всичко това е истина? – запелтечи той, разтърсен от безутешната ѝ мъка.

Но Джуел добре знаеше как трябва да му отговори:

– Това са просто фантазии – изкриви тя душата си и дори се поста-ра всичко да скрие и загаси.

Гледайки отстрани как Диеп се опитва да се откъсне от тогавашната Джуел, тя си спомни чувството за безисходност, от което просто губеше самообладание. А неговото лице изразяваше страх и освен това срам заради напразните опити да постигне своето. Джуел се опитваше да скрие най-съкровенното – той правеше същото. Диеп се боеше от нещо – и тя го усещаше.

Когато Диеп се обърна и си отиде, се донесе тихият глас на Острокрил:

– Е, време ли е? – и драконът пое дълбоко въздух.

– Не! – извика тя уплашено. – Не го докосвай, не го изгаряй! Аз не знаех, аз никога не успях да го разбера!

Диеп побягна – било от страх, било от мъка. Най-вероятно от страх, но в никакъв случай от ненавист.

Острокрил тъжно въздъхна и образът на Диеп се разпадна, а заедно с него изчезна и облакът подвижни искри.

– Случвало ли се е с него и друг път нещо такова? – запита драконът.

– Не – отвърна Джуел. – Не, аз... – тя прекъсна изречението по средата на думата, когато си спомни, каква безнадежност идва от мисълта, че Диеп я ненавижда. Не беше ли се зарекла, че няма да позволи на никого да наднича така в душата ѝ.

– Джуел, Джуел, погледни нагоре!

С нежелание повдигна поглед. Известно време не успя да разбере какво вижда Острокрил, докато не различи високо над себе си голямо гнездо на някаква хищна птица, а в него човешка фигура.

– Кой е този там? – запита изненадана. В душата ѝ плъзна леден студ – човекът ѝ беше някак си познат.

– Нима не го позна?

И без да чака отговор драконът я подхвана и полетя към гнездото. Кацна пред него на скалната тераса. Сега Джуел вече можеше да разгледа всичко. Този човек беше баща ѝ. Точно такъв, какъвто го бе съхранила в паметта си – със студен поглед и резки пестеливи движения на ръцете. Очите му гледаха някъде настрани; очевидно чакаше нещо, а стоеше така, сякаш се готвеше да направи крачка назад. Зениците му бяха разширени сякаш от силен гняв – точно както в годините, когато викаше с пълен глас из цялата къща.

– Убий го! – изрече тихо Джуел. Вълната от гняв и ненавист бликаше от сърцето ѝ. – Изгори го!

Драконът се бавеше, с което привлече част от гнева върху себе си.

– Казах ти, че ненавиждам този човек. Изпепели го!

Едва сега разбра защо се бави драконът. Не защото бе имал нещо против; оказа се, че баща ѝ е загинал още преди две години от ръката на ревнивата си любовница. И какъв смисъл имаше сега да бъде горен?

Джуел изруга безсилно и погледна накриво този човек, който бе така студен, така самотен и безпросветен, че успя да настрои против себе си двете си жени и собствените си деца, показвайки им какво представлява безчувствеността.

– Щом е така, Острокрил, трябва да се примирия. Може би съвестта поне малко го е измъчила. Макар да се съмнявам, но все пак се надявам. А сега да се махаме.

Човекът в гнездото изчезна веднага щом Острокрил му обърна гръб. Драконът подскочи и те се оказаха във въздуха.

– Малката...

– Лети, драконе, лети – мрачно го прекъсна Джуел, усещайки след опустошителния гняв силна отпадналост. Чудовището със съчувствие пусна от ноздрите си две струи дим. Това я изкара отново от търпение и тя го заудря с юмруци по костените плочки на шията.

– Махай ме по-скоро от това проклето място и ме остави да долетя спокойно до целта си!

Драконът се издигна високо. Преди да заговори, той известно време мълча съсредоточено.

– Както искаш, Джуел. Знай само, че излезем ли от тези планини, стигаме до място, където ще трябва да те оставя. То е съвсем близо до крайната точка на маршрута ти. Там ще трябва да се разделим.

Джуел отначало сякаш не се трогна от тъгата на дракона – такова объркване цареше в главата ѝ. Нима сега ѝ бе до това чудовище? Не беше ли то, драконово изчадие, това, което я домъкна дотук и натика носа ѝ в тези разтърсващи душата ѝ спомени? Макар че трябваше да му се отдаде нужното – изпепели Могърн – и то как! – е, ако не наистина, то поне в мислите.

Момичето мълчаливо се притисна до дракона. А той размаха криле, набра височина и светлината на отдалечаващата се долина започна да изстива в нощта. Образи... Образи... Брат ѝ, който така мъчително се бе опитвал да отстои достойнството си (той така и не си го призна, дори на родната си сестра). Диеп, другите ригери, опитващи се да се преборят със самотата и страха (отново всеки сам за себе си). Единствено Мариел се бе отнасяла с нея по-човешки. А говедото Могърн блаженствуваше в прегръдките на агментора. Джуел се разтрепера – с известно забавяне реагираше на новите преживявания; поривите на гнева и мъката, отчаянието от самотата и безсилната ненавист раждаха в душата ѝ черна вихрушка. Споменът за баща ѝ, който не бе обичал никого и най-малко себе си... Тя се бе вцепенила така, че не забелязваше минаващите край нея грамади на планините, намръщени и черни; плаващите облаци; мигащите като диаманти звезди, чиято светлина се променяше със скоростта и състоянието на уморения ѝ мозък, обвит с нишките на навигаторската Мрежа.

Вятърът свистеше в ушите ѝ. Тя отдръпна отмалялата си глава от шията на Острокрил и се замисли. Осъзнаваше, че се намира недопустимо дълго, вече много часове в Мрежата.

– Къде сме? – запита, като се опита да придаде твърдост на гласа си.

– Летим към мястото, където искаше да отидеш – отвърна драконът.

– Ако сега отида да поспя, ти ще можеш ли да наглеждаш кораба?

Мрежата сияеше с всички цветове на дъгата. Джуел сама не разбира защо задава този въпрос. Веднага усети студа на самотата, който убоде душата ѝ с острието на сякаш притихналата болка. Не я оставяше мисълта, че никак не иска да се разделя с дракона.

– Аз ще бъда тук – отвърна Острокрил.

Тя въздъхна, фокусира волята си и материализира кораба – но не целия, а само носовата част, която се подаде в Потока, сякаш от никъде. Без да слиза от шията на Острокрил, Джуел постави стабилизаторите.

– Аз ще се върна – каза тя. – Не веднага, но след известно време.

– Добре – отвърна ѝ цял облак дим.

Джуел изостави странния си спътник. За миг я обгърна мрак и тя се оказа отново в привичното си тяло. Качи се уморена в навигаторската кабина и застана на мостика. Протегна се. После отиде в кухничката и започна да лапа, каквото има, очаквайки да се появи Могърн. Но тя се нахрани а него го нямаше. Отиде до вратата на каютата му и позвъни. Отвърна ѝ тишина. Тогава направи преградата прозрачна и погледна вътре. Могърн като статуя лежеше под агментора, устата му се бе изкривила в безсмислена гримаса, а очите му бяха като от стъкло. Ясно... Гръдта ѝ бавно се вдигаше и спадаше... Не му беше стигнало търпението да я изчака, за да му помогне да настрои уреда.

По навик си помисли за палиспа, но след малко реши, че повече няма да ѝ е нужен. Най-малкото докато спи може да мине и без него. Обърна се, отиде в каютата си и едва докоснала леглото, заспа здраво.

* * *

Когато отвори очи, Джуел замига бързо: нещо беше смутило съня ѝ.

– Нима ти плащам да спиш? – гърмеше гласът на Могърн. Изглежда се обръщаше към нея за втори път. И в тона му се усещаше истински гняв.

Джуел извъртя главата си.

Могърн стоеше на входа.

„Сега да излетеше пламъкът на дракона!“ – помисли си тя.

– Пригответи се! – заповяда той. – Чакам те в кухнята.

Джуел скочи разтревожена. По гласа му усети, че Могърн не се чувства добре. Може би душата му страдаше, или просто бе надвишил допустимата доза?... Във всеки случай трябваше да бъде нащрек. Най-добре бе да се върне колкото се може по-бързо в Мрежата. Но най-странното беше, че истински я безпокоеше какво прави Острокрил? Преди нещо подобно възникваше единствено когато предусещаше вкуса на палиспа. Но сега не й трябваше, тя искаше да бъде при Острокрил.

Джуел се изправи, при което главата й се завъртя, и отиде в кухнята. Могърн ядеше. Погледна я така тежко, че тя веднага си направи изводите.

Едва когато и тя започна да се храни, мъжът отсече:

– Ти два пъти не изпълни заповедите ми. Влезе без разрешение в Мрежата и започна схватка с драконите. Забърка и мен... Ние откъснахме ли се от тях? – погледът му настойчиво я фиксираше.

Тя мъчително преглътна. „Острокрил, изпепели го!“ – мина през главата й. Жалко, че го няма тук, иначе би му показал... Тя започна да отговаря, като премисляше внимателно думите си:

– Още сме в опасност. Но се намираме близо до течението, което води право в Лексис. Трябва веднага да вляза в Мрежата.

Собственикът на кораба завъртя белтъците на очите си и после заби поглед в нея.

– Като че ли не предизвиквам в тебе възторг, а? – запита той без сянка от усмивка. – И никога няма да предизвикам. Но от палиспа ми, ти май никога не си отказвала. Няма да намериш друг, който да ти го дава щедро като мен.

Джуел дръзко го изгледа право в очите. „Не ми трябва повече палисп – помисли тя, – вече не ми трябва“. Въпреки това погледът на Могърн я караше да трепери.

– Грещиш, Джуел, повече няма да има. И никакво своеволие. Докато не изкараш кораба вън от опасността, палисп няма да има.

Той се облегна назад и скръсти победоносно ръце на гърдите си.

„Просто трогателно – помисли си с насмешка момичето. – И колко жестоко...“ Но сега какво ще му позволи да й се налага? Разбира се, Могърн е по-силен физически, но...

– Не ми трябва повече палиспа ти – изрече тя гласно и гърлото й се сви. – А сега трябва...

– Стой на мястото си, докато не ти заповядам „Върви“! – изрева Могърн.

В този миг откъм мостика се чу басовият глас на сирената. Нещо

ставаше в Потока.

– Върви! – заповяда Могърн. В гласът му се усещаше досада.

Джуел се разбърза. Нима Острокрил не я чакаше повече?

Веднага щом възстанови в съзнанието си Мрежата, тя откри, че лети право към дракона, като преодолява насрещен въздушен поток над верига ниски планини. Очите ѝ се насълзиха облекчението. Две слънца, розово и оранжево, плавно се спускаха отпред. Небето напомняше на море от течен кристал и Джуел мигновено почувства, колко непоносимо ще ѝ бъде да се раздели с всичко това.

– Привет, момичето ми – изрече драконът и от огромната му паст изкочи ярък пламък.

Джуел прегърна скъпото чудовище през шията, но появилите се сълзи ѝ пречеха да говори.

– Острокрил – каза тя тихичко, – ти ли ме викаше?

Драконът бавно размахваше крилето си.

– Аз исках да се върнеш – каза той. – Не зная, виках ли те или не.

– Зная, че е време за връщане. А ние май почти сме стигнали?

– До границите на моите владения. Да, Джуел, драконите не могат да отидат по-далече от тези пътепоказатели. Аз лъкатуша, въртя се на едно място, бавя се колкото мога, но въпреки това ние почти стигнахме. Искаш ли да летя направо?

– Не! Моля те, недей! Острокрил, миличък, славен мой, Острокрил, наистина ли не можеш да летиш повече с мен? Какво ще стане, ако се обърна назад? – и преди да го каже до край, тя разбра, че е невъзможно. Трябваше да закара кораба до целта. А и Могърн щеше да тежи на съвестта ѝ. Теченията на Потока бяха непреодолими. Възможно бе драконите да се придвижват и в двете посоки, но Джуел и корабът не можеха.

– Настана време да се разделим – каза тихо драконът. – Всичко минава и отминава.

– Аз... Накарах те да летиш до тук... – със закъснялото си съжаление Джуел по-скоро се обръщаше към себе си. – А ти така се стара да ми помагаш... Както беше обещал... – Измъчваше я срам, а от очите ѝ бликаха сълзи. – Какво да правя, Острокрил, какво да правя?

– Ти ще си намериш някой друг – каза драконът. – А аз ще остана тук. И ще мисля за тебе.

Джуел заплака, сви се на четири и продължи да плаче дълго и тъжно. Как можеше да разпръсне отново безпросветния ужас на самотата, който бавно се събираше в сърцето ѝ? Помисли за палиспа, но веднага го отхвърли. Прекалено много плащаше за него, а блаженството

минаваше така бързо. Не, по-доброто бе съветът на Острокрил. Колкото и да бъдеше трудно, щеше да е по-хубаво, отколкото да пълзи пред Могърн.

– Сега ще бъде иначе, много по-добре – каза тя, обръщайки се към събеседника си, или може би към вятъра.

Острокрил я чу и се обади:

– И при мен ще бъде иначе, малка ми Джуел. Вече няма да започвам двубой с някой ригер, преди да си помисля за тебе. За тази, която знае моето име.

Известно време летяха мълчаливо. Показа се някаква ниска планина, по-скоро хълм.

– Острокрил – обърна се Джуел, – ако ми се случи отново да летя по този път, дали ще те видя?

Драконът издиша силен пламък:

– Ще те търся, малка ми Джуел, аз и моите роднини. Щом викнеш: „Острокрил!“, аз непременно ще те чуя, дори всички планини да застанат на пътя ми!

Джуел се разтрепера от радостното чувство.

– Нека да се вдигнем високо-високо, колкото се може по-близо до слънцето! – помоли се тя.

Драконът не я накара да чака и се устреми към кристалния свод на залеза. Джуел го следваше и събираше усещанията си за полета, за вятъра, който игриво разрошваше косите и галеше лицето ѝ, съзерцаваше светенето на небесния океан и тези чувства стигаха до душата ѝ и я пречистваха. Светилата вече отиваха зад хоризонта, но блясъкът им беше по-светозарен и прекрасен, отколкото когато бяха в зенита. Облаците леко се размърдаха и през пролуките заструи светлина – право върху дракона и неговата ездачка, които си харесаха един от нейните стълбове за път нагоре към кристалното море. Там цветовете рязко се промениха – в правата си встъпваше Потокът – появиха се сложните ивици на различни течения и канали. И тя разбра, че вече ще трябва да се разделят, защото драконите не могат да летят по тези места.

Огромното тяло на Острокрил се разтърси – той плачеше, като издаваше странни звуци. През пищната пелена на дима напред се стрелна езикът на ярък пламък. Джуел нежно поглади шията на чудовището, после разпери ръце и ги превърна в сияещи полупрозрачни ветрила.

– Сбогом, Острокрил – изрече тя през сълзи.

– Сбогом, Джуел – отвърна тъжно драконът, като остана долу.

И ето, Джуел вече се държеше сама във въздуха и отново бе

станала ригер. Острокрил зави настрана, описа кръг около нея, Оочите му блестяха, а след него се виеше дълга тънка струя дим. После се наклони на едното си крило и започна да се спуска.

Джуел едва се съдържаше да не заплаче, докато гледаше как той постепенно се отдалечава и се разтваря в стихията на светлината.

– Приятелю, Острокрил! – викна тя след него и ехото заструи надолу заедно със сноповете светлина. Може би ѝ се бе сторило, но в отговор се донесе отзвукът на гръмогласен смях.

После тя напрегнато се загледа пред себе си и се захвана да търси подходящо течение, което да я отведе до крайната ѝ цел – звездната система Лексис. Край на полета. Преминаване в обикновеното пространство. Представи си лицето на Могърн, когато му кажеше, че си отива. Не ѝ бе нужен неговия дяволски палисп! Размя се облекчено и заплака от неочакваната радост, преди да се съсредоточи отново на полета.

„Довиждане, Острокрил“ – помисли Джуел и изведнъж съзря нужния ѝ ориентир – едно особено сияние, до което щеше да се вдигне с кораба и там да се гмурне в руслото на Потока.

КРАЙ

© 1998 Джефри Карвър
© Красномир Крачунов, превод от английски

Jeffrey Carver
Though All the Mountains Lie Between, 1998

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

МИГ ОТ БУРЯТА (ТВЪРДА ФАНТАСТИКА). 1994?. Изд. Неохрон, Пловдив. SF
Трилър, No.21. Ред.; съставител: Ц. СЪМНАЛИЕВА; Ивайло РУНЕВ. Превод: не е
указан (вероятно Красномир КРАЧУНОВ). Формат: 115×165. Страници: 192. Цена:
22.00 лв.

Съдържание:

[без назв.] Ред. статия. – с. 2;

Да паднеш като мъртъв, Клифърд САЙМЪК – с.3;

И нека всички планини..., Джефри КАРВЪР – с.47;

Триъгълн и надежден, Зена ХЕНДЕРСЪН – с.89;

Безръките, Лари НИВЪН – с.114;

Миг от бурята, Роджър ЗЕЛАЗНИ – с.151.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/287>]